

NAGY MÁRTA JÚLIA

Tizenkét kép egy múzeum padlásáról

I.

Vihar tépi a loncot, a szivarfát,
könny csorog a kitárt szív-levélről.
Elszáradt ág nyúl át a kerítésen,
és karcolja meg a lábam,
hogy ne siessek, nem várnak.
Hazudik, sziszegem, és letöröm az ágat.

II.

A pocsolyába csorgó véremből
átfut egy tüköroget egy alkony.
A jószágainkat tereled a másik világban.

III.

A nyakam kitekernéd a másik világban.

IV.

Néztem, hogyan sugárzik derekat
a nap egy körte homorulatára.
Így válunk gyümölcské a szemedben,
pásztor. Mondod te, aki semmit
sem tudsz rólunk, növényekről.

V.

Az eperfa széttaposott gyümölcse.
A szegénység. Az általad annyira
ócsárolt éhség. Az állataink vérhabos
bőgése, a szénakazlak.
A fapadra lapuló árnyam máshol,
amit ignorálsz, és mégis így veszel tudomásul.

VI.

Csak az egyikünk vallása kong délben,
hogy megsüketüljünk egymás szavától.

VII.

De mégis mit jelent neked ez a sárga oromzat,
ez a kőporsivatag, hogy alávetsz engem,
miközben te magad sem hiszed;
mindennek mi értelme volna?

Adoremus te.

Végül is ez kell, oktalan állatok ura,
indokolatlan csodálat.

VIII.

A fehér falakra árnyat vető
petúniáktól káprázó szem
délibábot teremt az előző esti
lucskos időben
erjedt halálból.

IX.

Voltak pedig viharok,
amiken átvágtam érted.
Felnyaláboltalak,
és vittelek, hogy lefektesselek,
és férgeket fejtem a mellemből.

X.

Felégettelek, mint egy gabonarakartát.
Varjak köröztek feletted,
és lepkék szálltak a szemedre,
amint kisütött a nap.
Csodáltam messziről kékre-zöldre
vert, horzsolásokkal átszótt testedet.

XI.

Kukoricaszárok között
felbukkan egy kócos, szőke kísértet.
Kíváncsian nézi, a kerítésen túl
mennyire rettegnék tőle a lények.

XII.

Ezért ásított röhögés közben
a májfoltos szikla és a ráncosodó ég,
bármilyen virágzat fajzott el fölötte, alatta.